

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 234. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705253440/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Det stolte Bryst til Kjærlighed at tvinge;
 At du for Eros reent er bleven blind,
 Saa ingen Skjønhed mere dig henrykker,
 Saa selv et Eventyr, som det idag,
 Ei meer til Liv og Lyst dit Hjerte vækker.

ACTÆON sætter sig igjen under Træet.
 Ja, Meleager, du har Ret; jeg syg er.

MELEAGER.
 Hvad er din Sygdom? Lægedom jeg søger.

ACTÆON. Men hvis Forbandelsen, der hviler paa mig,
 Mig tilfaldt som en Arv nu fra min Slægt?

MELEAGER.
 Hvad mener du?

ACTÆON. Var ei det Guders Vrede,
 Der alt min Bedstefader Kadmos traf,
 Da han landflygtig vandred om i Verden?
 Selv det, som syntes Lykke, hans Formæling
 Med Aphrodites rigt udstyr'de Datter,
 Blev for hans Afkom kun til Qval, thi Arven,
 Den høie Skjønhed, Undergang dem bragte.
 Hvad rædsom Død traf ei min Moders Søstre?
 Semele brændtes op af Gudens Ild;
 Agave sønderrev sin egen Søn
 I Raseri, for hun for Staalet blødte;
 Ino fra Klippen styrtd sig i Havet
 Og drog i Døden med sit unge Barn;
 Min Moder ene spared Skjæbnens Vrede —
 Dog end er hendes Søn ei i sin Grav.

MELEAGER.
 I Sindet er din Sygdom. Tro mig, Herre!
 Du læges vil naar Eensomhed du flyer;
 Naar atter du til Sang Pocalen griber,
 Naar atter i de muntre Qvinders Selskab
 Du drikker Nectar af en Purpurmund.

ACTÆON. Din Nectar er mig Død. Den Eensomhed,
 Der dig er saa forhadtd, er mig saa sød,
 At jeg en Pill dig kunde sende — gaa!

MELEAGER.
 Jeg gaaer — men see!

ACTÆON. Hvad er der?

MELEAGER. El Besøgl
 Din Søsterdatter Lyda, hvein imorges
 Et Ilbud kaldte hjem igjen til Elis.

ACTÆON. Hun ud af Karmen staaer og gaaer fra Følget

MELEAGER.
 En deilig Fige, skjøndt endnu et Barn.

Hvad Blomst, naar denne Knop sig først udfolder!
 Saa ung hun er, har hun dog alt et Hjerte.
 De fæe korte Døgn, hun her har hvíilt sig,
 Paa Reisen fra Laconien til Hjemmet,
 Har hende Uro nok for lang Tid skaffet.

ACTÆON. Hvad vil du sige?

MELEAGER. Tungsind gjør dig blind.
 Har ei du seet, hvordan hun Farve skifter,
 Og hvordan Ølet straalere, naar du taler?
 Ei paa os Andre spilder hun et Ord.
 Naar du er borte, skjules hun af Sløret,
 Og dækkes bag en Muur af gamle Terner.
 Jeg vedder, saa uskyldig som hun er,
 Du havde nødig kun at aabne Armen,
 Saa kom hun af sig selv —

ACTÆON. Men jeg vil ikke
 De tanne Dyr, der løbe selv i Garnet.

TREDIE SCENE

LYDA, fulgt af to Terner, der blive staaende i Afstand, nærmer sig ACTÆON.
 MELEAGER gaar.

LYDA. Jeg har dig søgt. Et Budskab fra min Moder
 Min Reise hjem til Elis har paaskyndt.
 Jeg maa Farvel dig sige —

ACTÆON. Hils din Moder!
 Endskjøndt min Søster, fast hun er mig fremmed,
 Thi meer end ti Aar har for mig hun forud;
 Men bring en venlig Hilsen dog til hende.

LYDA. Og naar hun spørger mig, hvordan du lever,
 Hvad skal jeg svare?

ACTÆON. Svar, hvad selv dig lykkes.
 Jeg er endnu ilive kan du melde,
 Og endnu graaned ikke mine Haar.

LYDA. Det Svar er ikke nok til Fryd at bringe.
 Du er ei glad, midt i din Pragt og Rigdom.
 Jeg mangengang har paa dit Mismod tænkt,
 Og gjerne lod jeg dig en Trøst tilbage.
 Fortørnes ei, fordi jeg taler saa;
 Men du min Slægtning er, og nu vi skilles.

ACTÆON. Og hvilken Trøst, o Lyda, har du til mig?

LYDA. Jeg tænker paa, hvor eensomt her du lever;
 De vilde Jægere kun er dit Selskab.
 Hvis over du til os i Elis kom,
 Da vilde lykkelig du sikkert blive.